

en Uformuende, og ham skal saa Kommunen betale for. Det vinder hun derved. Det er saa meget lettere for hende at gjøre dette, som det efter Sundhedskollegiets Afgjørelse antages, at Svangerskabstidens Længde varierer omtrent 3 Maaneder, nemlig mellem noget over 10 Maaneder — 10 Maaneder og 11 Dage har man endog haft i et enkelt Tilfælde — og $7\frac{1}{2}$ Maaned, og da tilmed hverken vedkommende Kvinde eller vedkommende Mandsperson i Reglen kan forudsættes at føre aldeles nøiagtige Optegnelser om Tiden, vil det være saa meget lettere for hende at finde En, hvem hun, naar han iøvrigt ikke kan sige sig fri for hende, saaledes paa Kommunens Beføstning kan udlægge som Barnefader. Og nu en anden Ting: Det kan vel siges at Frygten for den knugende Betydning, som et Barns Underhold paalægger en Kvinde, ikke saa sjældent er et Motiv til, at hun tøiler sine kjødelige Øster. Den Kvinde, som en Gang har følt denne Byrde, veed endnu bedre, hvor Meget det koster, og hvor tung en Byrde dets Forsørgelse er, men Lovforslaget i Forbindelse med Udvalgets Forslag letter en Kvinde meget denne Byrde. Hun behøver ikke saa nøie at tage dette Hensyn efter Lovforslaget; thi derefter veed hun, at dersom hun besvangres og faar et Barn endnu, er hun sikker paa at faae Underholdningsbidrag til det; Kommunen skal i alt Fald betale det, som Barnefaderen ved Forlig eller ved Resolution bliver pligtig at yde, enten han kan eller ikke. Der er i Landsthingsudvalgets Betænkning talt om, at den Bestemmelse, der oprindeligt fandtes i Lovforslaget om, at Barnefaderen ogsaa skulle give Moderen Erstatning for det Tab, hun havde haft under Svangerskabsperioden ved ikke at være fuldt arbejdsdygtig, har man haft Betænkneligheder ved, fordi der deri maaste kunde findes en Opfordring eller Anledning for Moderen til med mindre Modstræben at indlade sig paa en letfindig Forbindelse, saa at der mulig kunde gjøres den Indvending, at en saadan Bestemmelse egnede sig til at fremme Uædelighed. Dette kan være meget rigtigt, men hvorfor kun gaa den halve Vej? Naar det bestemmes, at den Kvinde, der lader sig besvangre, kan være sikker paa, at Kommunen skal betale mindst Halvdelen af, hvad Barnet koster hende, og tillige af hendes Barseludgifter, efter hvad Udvalget foreslaar, kan derimod indvindes det Samme, som Landsthingets Udvalg, som anførte, siger i sin Betænkning, at det kan forlede hende til med mindre Modstræben at indlade sig i letfindige Forbindelser. Jeg tror, at vi Alle kunne være

enige om — og der er Ingen, der skal være villigere til at indbrømme det end jeg — at det er en stor og vigtig Opgave for Lovgivningen at sikre ikke alene det uøgte Barn, men overhovedet de smaa Pleiebørn, at de underholdes og opdrages paa en saadan Maade, som Humaniteten maa fordre i enhver Henseende, saa at ikke blot de strengt nødvendige Fordringer opfyldes, men at der ogsaa vises Kjærlighed. Vi have jo imidlertid nylig vedtaget et Lovforslag om Tilsyn med Pleiebørn, om hvilket vi haabe, at det i ikke ringe Grad vil gjøre Fyldest i saa Henseende. Om man skulde behøve at gaa saa vidt, som Lovforslaget og Udvalget ere gaaede, at man suldt filtrer den Kvinde, der bliver besvangret, et Alimentationsbidrag, paalægger Kommunen at betale det, hvad enten Kommunen kan faae det igjen eller ikke, og derved paalægger Kommunen nye og store Byrder, er det Spørgsmaal, jeg har villet tillade mig at rejse. Jeg tror, at det fortjener en alvorlig Overveielse. Jeg skal ikke komme videre ind paa Udvalgets Endringsforslag Nr. 11. Motivet til dette Forslag har i Følge Betænkningen været det, at Faderen ikke skulde kunne unddrage sig at betale Bidraget, om i Tilfælde af Moderens Død hendes Slægtninge gjerne ville beholde Barnet og renoncere paa Underholdningsbidraget fra Faderens Side, naar de blot maa beholde Barnet. Det kan være en meget smuk Betragtning, men sæt, at man vender det om. Ikke Enhver, der har sat et uøgte Barn i Verden, betragter det anderledes, end at han har en hellig Pligt til at sørge for dette Barn, og sæt nu, at Forholdet stiller sig saaledes, som Motiverne til Lovforslaget eller Landsthingets Betænkning — jeg huster ikke hvor det er — sige, at den daarlige Moders daarlige Slægt mindre spekulerer i, at Faderen selv vil sørge for Barnet og forlanger, at han skal kjøbe det af dem for at faae det, hvad saa? Ja, saa maa han kjøbe det. Ja, saa siger Udvalget nok: saa maa han lyse det i Ruld og Røn, Ruldlyse det, som Udvalget siger, men det ærede Udvalg tager fejl deri; det kan i flere Tilfælde ikke ske, thi dersom vedkommende Barnefader ikke er ugift, er Barnet i retslig Betydning, hvad der kaldes et Horebarn, og Horebørn kan man ikke lyse i Ruld og Røn, saa at Faderen dog kommer til at kjøbe Barnet i det Tilfælde, jeg nævnte. Endnu skal jeg nævne, hvad det ærede Udvalg heller ikke lige saa lidt som Lovforslaget synes at have havt Die for, at man i visse Tilfælde vil stille det uøgte Barn langt gunstigere og langt heldigere end de øgte Børn. I Følge Konfurslovens § 162, 2det Stykke er der